

Ted és Nancy
őrült kalandjai

ZORDERDŐ

NADIA SHIREEN

Üdvözl

ZORDERDŐ

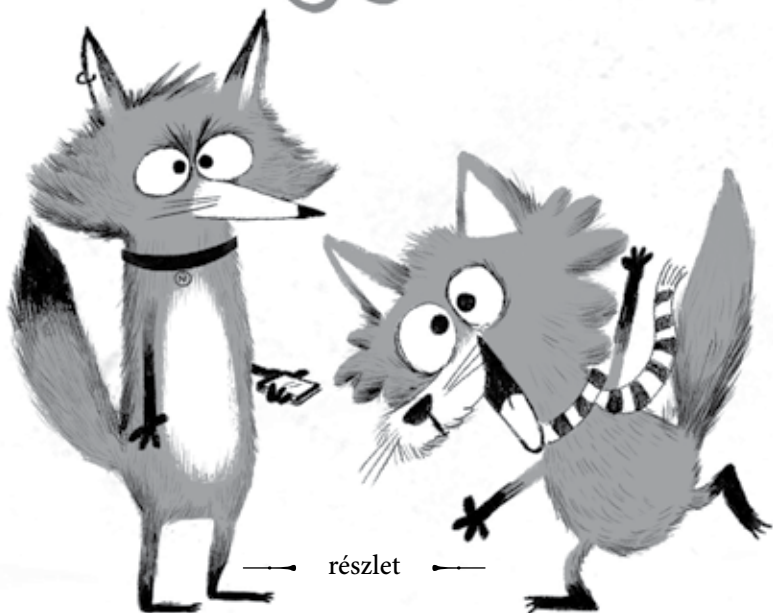
Menekülő rókák!
Egy bosszúálló macska!
Tornázó mókusok!

Amikor a rókakölyök testvérpár,
Ted és Nancy az utcát uraló
Cilihercegnő elől menekülve Zorderdő
felé veszik az irányt, azt hiszik,
nyugalmat és biztonságot találnak.
Ehelyett azonban **csintalan sasok**,
játékos kacsák és **bajkeverő nyulak**
várják őket – meg egy kaland, amit
sosem fognak elfelejteni.

Ne vess, amíg lehet!
(Míg le nem harapják a fejed!)

A betyárját!

ZORDERDÓ

— részlet —

NADIA SHIREEN

Delfin
KÖNYVEK

ELSŐ FEJEZET
Ted és Nancy

Ez itt Ted.

Ez pedig Nancy.

A hogy sok más róka, ők is egy nagyvárosban éltek.

Nancy volt a legbátrabb, legmerészebb róka, akit Ted valaha látott. Az anyukájára és apukájára ugyan nem emlékezett, de Nancy mindig mellette állt. És folyamatosan gondoskodott arról, hogy legyen mit ennie, és hogy meleg helyen alhasson.

Nancy éppúgy szeretett bóklászni a városban, mint Tedről gondoskodni. Ismert minden utcát, sötét sikátort, minden kukát és búvóhelyet. Nancy kemény egy róka volt. Nem volt ideje arra, hogy nevetgéljen vagy virágokat szaglásszon. Vagy éppenséggel képregényeket olvasson. De Nancy ilyen dolgokat nem is igényelt, ó nem!

Ted viszont csupán egy édes kicsi kölyökróka volt. Szeretett a rókalyuk közelében maradni, ami egy óriási park sarkában helyezkedett el, egy hatalmas, szúrós magyalbokor alatt. Ted imádott a napfényben hemperegni, megszagolgatni minden ágat és levelet, és elnyalogatni a leejtett fa-

gyik maradékát. Néha-néha Nancy is hozott neki
egy kis nasit.

Finom...

Nancy jobban szerette a kávéét.

Az **ÉBREN** tartotta.

Bár néha túl sokat ivott, amitől remegni megugatni kezdett, és Tednek ilyenkor a nővére fejére kellett ülnie, hogy lenyugtassa őt.

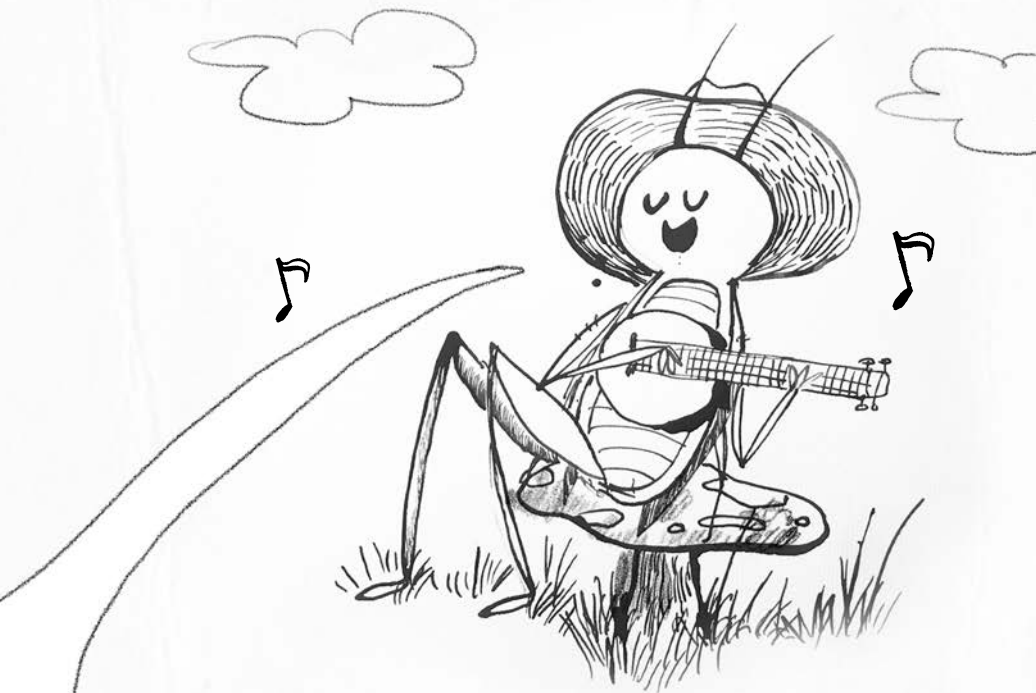
- Nyugi,
Nancy!

- Köszí,
tesó!

Igen, Ted és Nancy tökéletes rókapárost alkotak, és mindenük megvolt, amire csak szükségük lehetett. Nos, majdnem mindenük. Ted mostanság ugyanis furcsa, sajgó fájdalmat érzett a mellkasában. Ezt minden egyes alkalommal tapasztalta, amikor Nancy elment és magára hagyta őt a rókalyukban. Akkor is érezte, amikor a nővére a rókabarátaival, Kukával és Sövénnyel beszélgetett.

Valaki gitáron játszott. Aztán pedig magas, sípító hangon lágy dallamba fogott.

Ted kimászott a lyukból.

- Ennyi! - ordított fel. - **MAGÁNYOS** vagyok!
Barátokat kell találnom!

Majd ránézett a szöcskére, aki a dalt énekelt.

- Helló! Lennél a **BARÁTOM**, kicsi szöcske? - kérdezte. - *Szeretsz énekelni, én is szeretek énekelni... Annyi közös van bennünk!*

- Menj a búsba! - felelte a szöcske, és elszökkent.

Ted farka lekonyult, de aztán összedörzsölte két mellső mancsát. Legalább már tudta, miért érzi a sajgást a mellkasában, így megkeresheti rá a megoldást. Méghozzá most vagy soha!

És pont ekkor hangot hallott az egyik kuka felől.

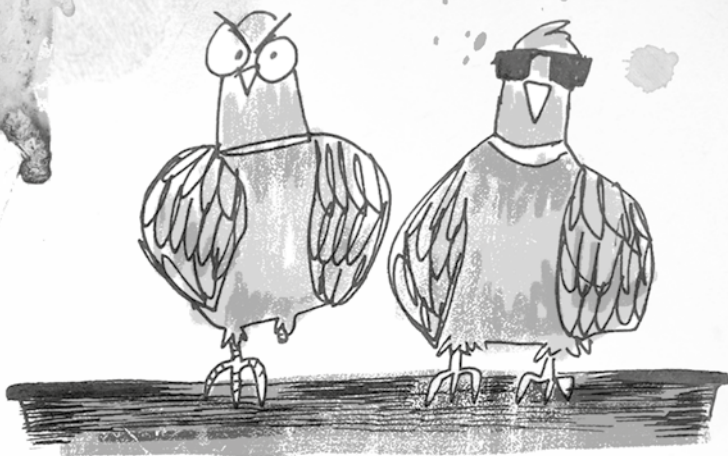
- KRÚ... KRÚ... KRÚ...

VAN ITT KETCHUP?

- KRÚ... KRÚ... NEM LÁTOK.
Ó, MAJONÉZ IS JÓ LESZ?

- AZ IS JÓ LESZ, AZT HISZEM...

KRÚ... KRÚ...

Két galamb ücsörgött a kuka szélén, chipsdarabokat, almát és isten se tudja, még mit csipkedtek fel.

- Helló! - mondta Ted. Ezeket a galambokat már látta máskor is. Az egyiküknek csak egy lába volt, a másik pedig napszemüveget viselt.

- Menj innen! - mondta az egy lábú.

- Engem Tednek hívnak. Már láttalak erre máskor is titeket! - folytatta Ted.

A galamb csak bámult.

- Nem csoda - felelte a napszemüveges. - A nővéred harapta le a lábát.

Ted elpirult.

- Ó... - mormogta. - Ez... igen sajnálatos.

- Mit akarsz, kölyök? - kérdezte az egy lábú galamb.

- Nos... - válaszolta Ted szégyenlősen. - Hát, én csak megláttalak titeket, srácok, és kicsit magányos vagyok egyedül itt a rókalyukban. És arra gondoltam, hogy... lehetnénk esetleg barátok?

A galambok a fejüket rázták.

- Bizonyára viccelsz, kölyök - felelte az egy lábú. - Szeretném megtartani a másik lábamat, ha lehet.

Erre felugrottak, és elrepültek a másik kukára, jó messze Tedtől.

- Hát... - mormogta Ted, és meglapogatta a saját buksiját. - Legalább megpróbáltam. Ez a lényeg.

Éppen írni akart egy dalt erről az egészről, amikor észrevett két sötét alakot a park padján. Bajuszuk is volt! És farkuk! Ted orra összerándult félelmében. **MACSKÁK!** Az egyikük éppen egy konzervdoboz tartalmát öntötte a szájába, a másik pedig igen illetlen helyen nyaldosta magát.

Időnként mind a ketten megszakították a tevékenységüket, és ördögi nyivákolásban törtek ki.

Ted nyüszítve próbált eliszkolni. Felemelte az egyik mancsát, majd óvatosan letette... majd felemelte a másik mancsát, majd azt is óvatosan letette... majd felemelte *még* egyszer a mancsát, és...

- HUHÚÚ! Eljött a buli ideje!

Ted véletlenül rálépett Sharonra, a Bulivarjúra.

- CSSSSSS! - csitítgatta Ted.

- A buli - ELKEZDŐDÖTT! - óbégatta

Sharon, és iszonyatos hanggal fújta meg az anyósnyelvet.

A macskák kihúzták magukat a hang hallatára, és félelmetes, sárga szemüket Tedre szegezték.

– **Pfffffffffff!** – fújtak rá.

– **MORRR!** – morgott egyet Ted.

Aztán visszaroht a rókalyukba, amilyen gyorsan csak bírt szőrös, apró lábain.

Nancy épp a rókalyukban volt a haverjaival, Kúkával és Sövénnyel. Vicesebbnél viccesebb képeket készítettek egymásról a telefonjaikkal.

Ted rémült tekintettel, lihegve bújt be a lyukba.

– Mi történt veled? – kérdezte Nancy.

Ted nyüszítve és egy helyben ugrálva maga mögé mutogatott.

Nancy megragadta a fivére fülét, és lassan simogatta, amíg meg nem nyugodott.

– M-m-m-macskák! – kapkodta Ted a levegőt.

– Ő volt az? – kérdezte Nancy élesen.

Ted a fejét rázta.

- Akkor ne akadjunk ki! Más macskák nem fognak bántani.

Ted kifújta a levegőt, és a rókalyuk másik oldalába kuporodott.

Nancy a szemét forgatta Kuka és Sövény felé. Tudta, Tednek és neki muszáj lesz elbeszélgetniük erről az egészeztől.

- Később majd találkozunk, ugye? - kérdezte a barátait.

- Persze, Nance! - felelte Kuka.

Nancy letelepedett Ted mellé, aki a sarokban üldögélve ölelgette Mamuszt, ami valóban nem más, mint egy elnyűtt mamusz, mosolygós fejjel a közepén. Apró kölyökróka korától megvolt neki.

- Mikor jön haza apa és anya, Nancy? - kérdezte Ted.

Nancy felsóhajtott.

- Nemptom, Ted - felelte. - Sose mondták.

- De... ugye hazajönnek? Szeretném tudni, hogy néznek ki.

Nancy nem válaszolt. Csak bámult arra a helyre, ahol Ted némán ücsörgött, és hallgatta odakint az eső kopácsolását meg a forgalom távoli zaját.

Egy kis idő múlva Ted újra megszólalt:

- Nance, miért utálnak minket annyira a macskák?

Nancy saját lompos farkát Ted köré fonta.

- Nem *mindegyik* utál minket - mondta. - Csak néhány. És te nagyon jól *tudod*, miért, nemde?

- Amiatt a rémesen borzalmas macska miatt? - kérdezte Ted.

- Igen - felelte Nancy. - Amiatt a rémesen borzalmas macska miatt.

